

Suveranitatea lui Dumnezeu în Mântuirea Omului

De A.W Pink

“O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui!” Romani 11 :33

“Mântuirea vine de la Domnul” (Iona 2:9), dar Domnul nu mântuie pe toți oamenii. De ce nu? El cu siguranță că mântuiește pe unii și atunci, dacă El salvează pe unii, de ce nu și pe ceilalți? Este oare deoarece oamenii aceia sunt prea depravați și prea păcătoși? Nu! Apostolul a scris: “O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: "Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși", dintre care cel dintâi sunt eu” (1 Tim. 1:15). Deci, dacă Dumnezeu a mântuit pe șeful păcătoșilor, atunci nimeni nu poate fi exclus pe baza propriei depravări lăuntrice. Atunci de ce nu mântuiește Dumnezeu pe toți fiii lui Adam? Este oare din pricina faptului că unii sunt prea împietriți pentru a fi câștigați? Nu! Despre cei mai împietriți oameni este scris că Dumnezeu “*le va da o altă inimă și va pune un duh nou în ei*” (Ezechiel 11 :19). Este oare deoarece unii sunt încăpățânați și refractari și din pricina aceasta Dumnezeu nu poate să-i atragă la Sine? Înainte ca să răspundem la această întrebare, să facem recurs la experiența cititorului Creștin.

Prietene, a existat oare în viața ta un timp când tu ai umblat în sfatul celor nelegiuți, pe calea păcătoșilor, te-ai așezat pe scaunul celor batjocoritori și ai spus împreună cu ei, “*Nu vrem ca omul acesta să împărătească peste noi*” (Luca 19:14)? Oare nu a existat o vreme când tu nu doreai să vii la Hristos ca să ai viață (Ioan 5:40). Da! Oare nu a existat un timp când ți-ai amestecat vocea cu cei care ziceau lui Dumnezeu, “*Pleacă de la noi. Nu voim să cunoaștem căile Tale*” (Iov 21:14)? Cu rușine va trebui să recunoști că așa o vreme a existat în viața ta. Dar cum oare s-a schimbat totul acum? Ce putere a reușit să te aducă de la o stare de înaltă încredere în sine la o umilă stare de rugător stăruitor și umil, de la o stare de vrășmaș al lui Dumnezeu la o stare de pace cu Dumnezeu, de la nelegiuire la ascultare, de la o ură pentru Dumnezeu la o iubire pentru El?

Ca unul din cei ce sunt “*născuți din Duhul lui Dumnezeu*”, cu siguranță că vei răspunde, “Prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt!” (1 Corinteni 15:10). Atunci, oare tu nu vezi că alți rebeli ca și tine rămân fără mântuire nu din cauza lipsei de putere în Dumnezeu, nici din cauza refuzului Său de a-i obliga? Dacă Dumnezeu a fost în stare să supună voința ta încăpățânată și să câștige inima ta rebelă, și aceasta fără să afecteze responsabilitatea ta morală, atunci de ce nu ar putea El să facă același lucru și cu alții? Cu siguranță că poate! Atunci cât de lipsit de rațiune, câtă nebunie din partea ta, căutând să explici starea prezentă a păcătoșilor și destinul lor ultim, să spui că Dumnezeu *nu poate* să-i salveze deoarece ei nu permit Duhului să lucreze. Dar vei spune, “Dar a venit timpul când eu am fost doritor, am dorit să-L primesc pe Hristos ca Salvator” Adevărat! Dar Domnul a fost acela care te-a făcut doritor (Psalmul 110:3, Fil. 2:13). Atunci de

ce oare nu face Dumnezeu pe toți oamenii doritori să primească mântuirea? De ce? Singurul motiv este faptul că El, Dumnezeu, e suveran și face tot ce dorește!

Să ne întoarcem la întrebarea noastră de deschidere. De ce oare nu sunt mântuiți toți oamenii, în particular, de ce nu sunt mântuiți toți cei care ascultă Evanghelia? Oare vei continua să răspunzi: “Pentru că majoritatea refuză să creadă?”. Într-adevăr, este adevărat, dar este doar o parte din adevăr. Este adevărat din punctul de vedere al oamenilor. Dar există un punct de vedere al Divinității de asemenea și acest punct de vedere trebuie subliniat căci dacă nu, Dumnezeu va fi lipsit de slava Sa. Cei nemântuiți sunt pierduți pentru că ei refuză să creadă iar ceilalți sunt mântuiți deoarece ei cred. Dar de ce cred aceștia? Ce forță îi determină oare să creadă și să-și pun toată nădejdea în Hristos? Se poate oare ca aceștia să fie mai inteligenți decât ceilalți și mai iuți în a discerne nevoia lor de mântuire? Gândul acesta să piară! “*Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?*” (1 Corinteni 4:7). Dumnezeu însuși este acela care face diferența dintre cei aleși și cei ne-aleși, căci despre ai Săi este scris: “Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și **ne-a dat** pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat” (1 Ioan 5:20).

Credința este darul lui Dumnezeu și nu toți oamenii au credință (2 Tesaloniceni 3:2). Așadar, vedem că Dumnezeu nu împarte acest dar al credinței tuturor oamenilor. Atunci, asupra cui împarte El această favoare mântuitoare? Noi vom răspunde că El împarte credința aleșilor Săi, “*Și toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică, au crezut*” (Fapte 13:48). Astfel, citim despre “credința aleșilor” (Tit 1:1). Dar este Dumnezeu părțitor în distribuirea darurilor Sale? Oare nu are El dreptul să fie? Mai există oare printre cititorii mei oameni care murmură împotriva acestei libertăți pe care o are Dumnezeu? Atunci cuvintele Sale vă vor răspunde, “Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al meu? Ori este ochiul tău rău, fiindcă eu sunt bun?” (Matei 20:15). Dumnezeu este suveran în distribuția darurilor Sale atât pe tărâmul spiritual cât și pe cel fizic. Până aici am vorbit la modul general iar în continuare voi fi mai specific.

1. SUVERANITATEA LUI DUMNEZEU TATĂL ÎN MÂNTUIREA OAMENILOR.

Probabil că pasajul biblic care subliniază cel mai bine suveranitatea absolută a lui Dumnezeu în ce privește destinul creaturilor Sale este găsit în capitolul 9 din Romani. Nu vom încerca aici să trecem prin tot capitolul acesta, dar ne vom limita la versetele 21-23, “*Nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din aceeași frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuințare de cinste, și un alt vas pentru o întrebuințare de ocară? Și ce putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-și arate mânia și să-și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei făcute pentru pieire; și să-și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă (despre noi vorbesc)?*”.

Aceste versete reprezintă umanitatea pierdută ca fiind la fel de impotentă și de inertă înaintea lui Dumnezeu ca și o frământătură de lut fără viață. Pasajul acesta pune în evidență faptul că nu există nici o diferență, în ei înșiși, între cei aleși și cei ne-aleși, ei fiind făcuți din “*aceeași frământătură de lut*”, ceea ce coincide cu Efeseni 2:3 unde ni se spune că toți suntem din fire copii ai mâniei, “*eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți*”. Suntem învățați aici că destinul ultim al fiecărui individ este decis de voia lui Dumnezeu, și ce bine este că lucrurile stau așa deoarece dacă am fi lăsați în voia voinței noastre, destinația noastră ultimă ar fi fost cu siguranță

Lacul de Foc și Pucioasă! Pasajul acesta afirmă că Dumnezeu însuși face diferența în ceea ce privește direcția în care El își îndreaptă creația deoarece *un vas este pregătit mai dinainte pentru îndurare iar un altul este făcut pentru pieire*. Unii sunt vase ale mâinii făcute pentru pieire în timp ce alții sunt vase ale îndurării pregătite mai dinainte pentru slavă.

Recunoaștem că este foarte umilitor pentru inima mândră a creaturii căzute să privească înspre toată omenirea ca fiind în mâna suverană a lui Dumnezeu la fel ca și lutul în mâinile olarului și totuși, acesta este felul în care Scripturile inspirate ne prezintă situația. În aceste zile ale lăudăroșeniei omului, în aceste vremuri de mândrie intelectuală și de divinizare a omului, este nevoie să se sublinieze faptul că Olarul își modelează lutul cum vrea potrivit cu buna Sa plăcere. Omul nu are decât să se străduie și să se lupte cu Creatorul său cât dorește, realitatea rămâne aceeași. El nu este decât lut în mâinile Cerescului Olar! Și știm că Dumnezeu lucrează cu dreptate cu creaturile Sale, știm că Judecătorul întregului pământ va face dreptate și că în același timp El își modelează vasele potrivit cu scopurile Sale și potrivit cu buna Sa plăcere. Dumnezeu își revendică dreptul Său indiscutabil de a face ceea ce dorește cu ceea ce-I aparține.

El, Dumnezeu, nu numai că are dreptul de a face ceea ce dorește din creaturile mâinilor Sale... El se și folosește de acest drept! Nicăieri nu se vede această realitate mai bine decât în harul Său predestinator. Înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu a făcut o alegere, o selecție. Înaintea ochiului Său omniștient stătea toată rasa lui Adam, și din ea, El a ales un popor și i-a predestinat spre adopție, i-a predestinat ca să fie *”transformați potrivit chipului Fiului Său”*. El i-a rânduit pentru viața veșnică! Multe sunt pasajele biblice care ne învață acest adevăr binecuvântat. Dintre aceste pasaje, ne vom concentra atenția asupra câtorva.

“Și toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică, au crezut” (Fapte 13:28). Fiecare artificiu al ingeniozității umane a fost folosit ca să tocească ascuțișul acestui verset biblic și ca să înlăture cu desăvârșire sensul clar pe care le au aceste cuvinte. Dar toate aceste artificii sunt zadarnice deoarece nimic nu va putea să împace versetul acesta cu celelalte versete similare în mintea omului natural. “Toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică au crezut”. Aici învățăm patru lucruri :

În primul rând, învățăm că credința este consecința și nu cauza decretului lui Dumnezeu.

În al doilea rând, învățăm că doar un număr limitat de oameni sunt *”rânduiți ca să capete viața veșnică”*, deoarece dacă toți oamenii fără excepție ar fi fost rânduiți de Dumnezeu, atunci cuvintele *”toți cei”* sunt fără putere.

În al treilea rând, învățăm că această rânduire a lui Dumnezeu nu a fost în vederea unor privilegii externe ci rânduirea aceasta a fost pentru *”viața veșnică”*, nu o predestinare în lucrare ci o predestinare la mântuire.

În al patrulea rând, învățăm că **toți cei** ce erau rânduiți de Dumnezeu la viața veșnică, nici unul mai puțin, au crezut în mod sigur.

Comentariile preaiubitului frate Spurgeon în legătură cu pasajul de mai sus merită să fie luate în considerare, “Au existat încercări de a dovedi că aceste cuvinte nu învață despre predestinare –

dar aceste încercări violează limbajul versetului într-un mod atât de flagrant încât nu-mi voi pierde timpul încercând să le răspund. Eu citesc: “Toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică au crezut”, și nu voi strica textul acesta ci mai degrabă voi da slavă lui Dumnezeu atribuindu-I acest har, credința fiecărui om. Oare nu este Dumnezeu acela care dă omului dispoziția de a crede? Dacă oamenii sunt dispuși să primească viața veșnică, oare nu le oferă El ceea ce doresc? Este oare greșit ca Dumnezeu să dea El însuși har de a crede? Dacă este bine ca El să ofere credință, oare este greșit ca El să plănuiescă cui să dea credință? Ai vrea oare ca Dumnezeu să ofere har în mod accidental? Dacă este bine ca El să dea credință oamenilor azi, a fost bine de asemenea ca El să plănuiască ieri aceasta și din moment ce El nu se schimbă, El a plănuit totul înainte de întemeierea lumii.”

” Tot așa, și în vremea de față este o rămășiță datorită unei alegeri prin har. Și dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altminteri, harul n-ar mai fi har. Și dacă este prin fapte, nu mai este prin har; altminteri, fapta n-ar mai fi faptă ” (Romani 11:5-6). Cuvintele ”tot așa” la începutul acestor versete se referă la versetul precedent unde ni se spune, “ Mi-am păstrat șapte mii de bărbați care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal”. Notați în particular cuvântul “păstrat”. În timpul lui Ilie au existat șapte mii, o mică minoritate, care au fost păstrați de Dumnezeu departe de idolatrie și aduși la cunoștința adevăratului Dumnezeu. Aceasta păstrare și iluminare nu se datora faptului că aceștia erau mai buni decât toți ceilalți în ei înșiși ci se datora influenței speciale pe care Dumnezeu a avut-o în dreptul lor. Cât de privilegiați au fost acești oameni care au fost păstrați de Dumnezeu! Acum, spune apostolul, la fel cum atunci a fost o “rămășiță” în zilele lui Ilie “păstrată de Dumnezeu”, tot așa există și azi o rămășiță aleasă.

“O rămășiță aleasă prin har”. Aici cauza alegerii este trasată înapoi la sursă. Baza pe care Dumnezeu a ales această rămășiță nu a fost *credința prevăzută* în ei deoarece o alegere bazată pe o preștiiță a unor fapte bune este făcută pe temelia faptelor bune la fel ca și alte alegeri de acest tip. Într-un astfel de caz, nu ar fi prin har deoarece, spune apostolul, “ *Și dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altminteri, harul n-ar mai fi har* ”, ceea ce înseamnă că harul și faptele sunt opuse și nu au nimic în comun și nu pot fi amestecate după cum nici uleiul nu se amestecă cu apa. Astfel, ideea unui *bun văzut mai dinainte* în cei aleși, sau orice altceva care conține o doză cât mai mică de merit al lor, se exclude. “O rămășiță aleasă prin har” înseamnă o alegere necondiționată care rezultă din harul suveran al lui Dumnezeu. În alte cuvinte, este o alegere absolut gratuită.

“De pildă, fraților, uitați-vă la voi, care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:26-29). De trei ori în aceste versete se face referință la alegerea lui Dumnezeu, iar alegerea în mod natural presupune o selecție – adică a lua pe unii și a lăsa deoparte pe alții. Alegătorul aici este Dumnezeu însuși, după cum și Isus Hristos a spus apostolilor, “ Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi” (Ioan 15:16). Numărul celor aleși este definit, “nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales”, ceea ce se potrivește cu Matei 20:16, “Tot așa, cei din urmă vor fi cei dintâi, și cei dintâi vor fi cei din urmă; pentru că mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși”.

Să încheiem aici discuția despre alegerea lui Dumnezeu și să privim și la **obiectele** acestei alegeri.

Oamenii amintiți mai sus ca fiind aleși de Dumnezeu sunt “ *lucrurile slabe ale lumii, lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite* ”. De ce? Pentru a demonstra și a-și arăta mai bine harul! Mentea firească ar fi presupus că o alegere a fost făcută dintre oamenii cu opulenți și cu influență în lume, fermecători și bine educați, în așa fel încât Creștinătatea să câștige aprobarea și aplauzele lumii prin slava ei lumească. Oh! Dar “ *ce este înălțat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu* ” (Luca 16 :15).

Dumnezeu alege lucrurile josnice. El a făcut aceasta în timpul Vechiului Testament. Națiunea pe care a ales-o Dumnezeu ca să fie purtătoarea chivotului prezenței Lui și canalul prin care să vină Sămânța promisă în lumea noastră nu a fost vechiul Egipt, impunătorii Babilonieni, nici civilizații și educații Greci. Nu! Oamenii pe care Dumnezeu a ales să-i iubească într-un mod special și să fie comoara ochilor Săi erau nomazii, disprețuiții evrei!

La fel a fost și atunci când Domnul a locuit printre oameni. Aceia care au fost primiți într-o intimitate specială cu El și trimiși mai departe ca ambasadori ai Săi erau, în cea mai mare parte, pescari ignoranți. Și de atunci încolo situația nu s-a schimbat. La fel este și azi! Potrivit ca ratele actuale de creștere, nu va fi mult până când se va arăta clar că Domnul are mai mulți oameni care sunt cu adevărat ai Săi în disprețuita Chină decât în privilegiatele State Unite ale Americii! Se va vedea că Dumnezeu are mai mulți oameni în Africa lipsită de civilizație decât în civilizata Germanie! Și scopul alegerii lui Dumnezeu, motivul pentru această selecție pe care a făcut-o, este “ *ca nimeni să nu se laude înaintea Lui* ”. Deoarece nu există nimic merituos în obiectele alegerii Lui, merite care să-i îndreptățească a primi favoruri speciale din partea lui Dumnezeu, toată lauda va fi dată într-un mod liber numai bogățiilor excesiv de mari ale harului Său manifestat în Isus Hristos!

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale” (Efeseni 1:3-5)